

Sygn. akt II K 711/16

1 Ds. (...)2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Marka Rogowskiego z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 marca 2017 r., 16 maja 2017 r., 29 czerwca 2017 r., 29 sierpnia 2017r.

sprawy **T. K. (K.)**

syna C. i W. z d. K.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 lipca 2016 roku w miejscowości C., gm. K., wymachując trzymaną w rękę łopatą wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem J. R., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.:

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonemu **T. K.** na okres 1 (jednego) roku próby, ustalając że zarzucany mu czyn z art. 190 § 1 k.k. polegał na tym, że w dniu 31 lipca 2016 roku w miejscowości C., gm. K., groził J. R. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, w ten sposób, że stojąc w bliskiej odległości, naprzeciwko J. R., uniósł trzymaną w rękach łopatę do góry, zwracając się do niego wulgarnymi słowami aby opuścił posesję, przy czym groźba ta wywołała u J. R. uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona;

II. na podstawie 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. K. świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł (pięciuset złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonych oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 60 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. K. i oskarżyciel posiłkowy J. R. są właścicielami lokali mieszkalnych, znajdujących się w budynku wielorodzinnym w miejscowości C. nr 2A. Rodziny K. i R. pozostają od wielu lat w głębokim konflikcie. Pomiędzy T. K. i J. R. kilkakrotnie toczyły się sprawy o czyny ścigane z oskarżenia prywatnego.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K., k. 31, 67v – 68,

częściowo zeznania świadka J. R., k. 3 – 4, 31, 69 – 70,

fakt znany z urzędu.

W lipcu 2016r. T. K. umieścił na granicy działki dwa słupki, przeciągając pomiędzy nimi linę, co w jego zamyśle miało stanowić zaporę uniemożliwiającą wjazd na posesję pojazdów osób nieuprawnionych i zabezpieczenie na czas remontu dachu w budynku.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K., k. 31, 67v – 68.

W dniu 31 lipca 2016r. J. R. w godzinach popołudniowych zamierzał pojechać samochodem do miejscowości W., gdzie zamieszkują jego córki. Oskarżyciel posiłkowy podjechał autem pod zaporę zamontowaną przez T. K., która uniemożliwiła mu wjazd. J. R. wysiadł z auta, odczepił linę i zaczął ją oplatać wokół jednego ze słupków.

Dowód:

częściowo zeznania świadka J. R., k. 3 – 4, 31, 69 – 70.

Sytuację tę zauważył przez okno swojego mieszkania T. K.. Oskarżony zaczął wołać do J. R., aby zostawił linę, przestał ją skręcać. Gdy J. R. nie posłuchał, T. K. wyszedł na zewnątrz i pomiędzy oboma mężczyznami doszło do pyskówki. Po chwili oskarżony udał się do budynku, po czym wybiegł na zewnątrz, trzymając w rękach łopatę i skierował się w stronę J. R.. W toku dalszej wymiany zdań, oskarżony będąc mocno zdenerwowany, stanął w odległości około dwóch metrów od oskarżyciela posiłkowego, po czym uniósł szpadel metalową częścią do góry i powiedział do J. R. aby „wypierdalał”. Oskarżyciel posiłkowy przestraszył się zachowania T. K., bojąc się że może go on uderzyć.

Dowód:

częściowo zeznania świadka J. R., k. 3 – 4, 31, 69 – 70.

zeznania świadka B. S., k. 88,

zeznania świadka T. C., k. 99v – 100,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K., k. 31, 67v – 68.

Po chwili oskarżony opuścił trzymane narzędzie, zaś J. R. wyciągnął telefon i zadzwonił na Policję zwracając się o interwencję. T. K. udał się do domu, a po przyjeździe funkcjonariuszy z Komisariatu Policji w K., wyszedł na zewnątrz

Dowód:

częściowo zeznania świadka J. R., k. 3 – 4, 31, 69 – 70.

zeznania świadka B. S., k. 88,

zeznania świadka T. C., k. 99v – 100,

zeznania świadka M. M., k. 87,

zeznania świadka K. P., k. 45, 48, 70v.

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K., k. 31, 67v – 68.

Oskarżony T. K. ma 59 lat, jest żonaty, pracuje jako kierowca w jednej z (...) firm, uzyskując miesięcznie 1.500 zł. Nie był karany sądowo za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego T. K., k. 31, 67v – 68,

informacja z K., k. 17.

T. K. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 31 lipca 2016r., doszło pomiędzy nim a J. R. do sprzeczki, która wynikała z tego, że oskarżyciel posiłkowy niszczył zamontowaną przez niego linkę. Jednocześnie zaprzeczył aby miał ze sobą podczas zajścia łopatę oraz aby wypowiadał jakiegokolwiek groźby pod adresem J. R..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się częściowo na zeznaniach świadka J. R. Sąd uwzględnił okoliczności podawane przez oskarżyciela posiłkowego, odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 31 lipca 2016r., które znajdowały potwierdzenie w relacji świadków T. C. i B. S.. Mianowicie sąd dał wiarę J. R. w zakresie w jakim wskazywał on na kłótnie z T. K. oraz fakt, że w pewnym jej momencie, oskarżony zagroził mu uniesioną do góry łopatą, wywołując u niego obawę, że zostanie uderzony. Sąd pominął natomiast twierdzenia J. R., w których wskazywał on, iż oskarżony dodatkowo wypowiadał pod jego adresem słowne groźby pozbawienia go życia. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że okoliczności kierowania gróźb o charakterze werbalnym przez oskarżonego, nie potwierdzili naoczni świadkowie zajścia, tj. T. C. i B. S.. Świadkowie ci relacjonując zdarzenie z dnia 31 lipca 2016r. wskazali na fakt posługiwania się przez T. K. łopatą, lecz jednocześnie zeznali, że poza wulgaryzmami, nie słyszeli aby wypowiadał on słowne groźby pod adresem J. R.. Sąd uznał iż okoliczności przedstawione przez wskazanych świadków zasługują na uwzględnienie, stanowiąc w pełni obiektywne relacje. Stwierdzając powyższe sąd wziął pod uwagę to, że zarówno T. C. jak i B. S., są osobami postronnymi, w żaden sposób nie związanymi ze stronami postępowania i nie zaangażowanymi w konflikt, jaki się pomiędzy nimi toczy. Jednocześnie złożone przez nich zeznania pozostawały spójne i logiczne, jak też korespondowały ze sobą. Także bezpośrednia ocena tych świadków na rozprawie nie nasuwała wątpliwości co do ich wiarygodności.

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd pominął zeznania świadków B. K. i J. K., z uwagi na to, że nie dawały się one pogodzić z wiarygodnymi zeznaniami świadków B. S. i T. C.. Świadkowie ci bowiem, relacjonując zaobserwowane zdarzenie zgodnie podali, że w jego trakcie nie widzieli w tego trakcie ani żony oskarżonego ani też J. K..

Jako nie wnoszące do sprawy żadnych istotnych okoliczności, sąd uznał również zeznania świadków M. M., M. A. i K. P..

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonego T. K., sąd dał im wiarę w zakresie zaprzeczył on aby wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem J. R.. Jednocześnie sąd odmówił wiary oskarżonemu w części w jakiej wskazywał, iż nie miał ze sobą podczas zajścia żadnego narzędzia, a tym bardziej nim nie wygrażał. Wskazane twierdzenia T. K. pozostają w ewidentnej sprzeczności nie tylko z zeznaniami oskarżyciela posiłkowego ale również zeznaniami świadków T. C. i B. S. i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo T. K. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Sąd ustalił, że zachowanie oskarżonego, przedsięwzięte w dniu 31 lipca 2016r., wyczerpywało

ustawowe znamiona występku z art. 190 § 1 k.k. Jednocześnie sąd uznał, że dowody przeprowadzone w toku postępowanie, nakazują modyfikację w zakresie opisu czynu zawartego w zarzucie aktu oskarżenia. Mianowicie, sąd przyjął, że T. K. groził w czasie rozpoznawanego zdarzenia J. R. w sposób niewerbalny, popełnieniem na jego szkodę przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Oskarżony bowiem stojąc w bliskiej odległości, naprzeciwko pokrzywdzonego, uniósł trzymaną w rękach łopatę do góry, zwracając się do niego wulgarnymi słowami aby opuścił posesję. Brak jest w ocenie sądu dowodów na to, aby T. K. wypowiedział pod adresem J. R. również słowa, że go zabije. Powyższe nie zmienia natomiast faktu, iż ustalone zachowanie oskarżonego, podlega ocenie jako groźba popełnienia przestępstwa. Uniesienie do góry łopaty stanowi jednoznaczną i wyraźną zapowiedź zamiaru uderzenia nią osoby, w kierunku której taki gest został wykonany i tak to odebrał w niniejszej sytuacji pokrzywdzony. Obawa jaką wywołał gest oskarżonego u J. R. stanowiła realizację materialnego znamienia strony przedmiotowej czynu z art. 190 § 1 k.k. Obawa ta była bowiem w pełni uzasadniona, za czym przemawia przede wszystkim charakter zajścia i stan w jakim znajdował się oskarżony, tj. silnego wzburzenia. Powyższe potwierdza również zachowanie pokrzywdzonego po zajściu, który był przejęty sytuacją, bał się, co potwierdziła w swych zeznaniach B. S., która rozmawiała z J. R. i widziała w jakim stanie się znajdował.

Dokonując ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego w przedmiocie zarzucanego mu czynu, Sąd Rejonowy uznał za zasadne zastosowanie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego. W ocenie sądu w niniejszym przypadku zachodzą przesłanki zastosowania tej instytucji – określonej w art. 66 k.k. W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż nie budziły wątpliwości okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 190 § 1 k.k., który pozostaje zagrożony karą pozbawienia wolności nie przekraczającą lat 3. Równie niewątpliwy pozostawał fakt zawinienia po stronie oskarżonego, przy czym mając na uwadze stosunki panujące pomiędzy T. K. a J. R., oraz okoliczności popełnionego czynu, sąd uznał, że stopień winy oskarżonego nie jest znaczny. W tym wypadku bowiem konflikt pomiędzy tymi osobami, istnieje od dłuższego czasu a cechuje go obopólna nieustępliwość stron postępowania, co przemawia za łagodniejszą oceną stopnia zawinienia ze strony oskarżonego.

Czyn jakiego dopuścił się T. K., pozostaje społecznie szkodliwym w stopniu wyższym niż znikomy. Za powyższym przemawia przede wszystkim ustalony sposób zachowania oskarżonego, który nie znajduje usprawiedliwienia, pomimo mającego miejsce konfliktu sąsiedzkiego. Stanowi on niewątpliwie zbyt daleko idący przejaw jego eskalacji, który nie może być zaakceptowany przez sąd, gdyż mogłoby to prowadzić do jeszcze dalej idących ekscesów. Niemniej jednak przy uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 115 § 2 k.k., stwierdzić należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny w rozumieniu art. 66 § 1 k.k.

Wreszcie wskazać należy, iż po stronie oskarżonego występuje pozytywna przesłanka kryminologiczna. Nie był on dotąd karany sędownie za przestępstwa, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegać porządku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. umorzył warunkowo postępowania karne wobec T. K., oznaczając na podstawie art. 67 § 1 k.k. okres próby na 1 rok. Sąd uznał, że zastosowanie wskazanego środka probacyjnego w stosunku do oskarżonego będzie wystarczające dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie sądu świadczenie pieniężne orzeczone wobec T. K., ma spełnić dwojaką funkcję jako instytucja o charakterze probacyjnym, znajdująca zastosowanie przy warunkowym umorzeniu postępowania. Przede wszystkim świadczenie to, winno stanowić względem jego osoby środek o oddziaływaniu wychowawczym, a nadto stanowić formę zadośćuczynienia interesowi publicznemu za popełniony czyn. Ustalając wysokość świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł, sąd miał na uwadze wysokość dochodów uzyskiwanych przez oskarżonego.

Orzeczenie o kosztach postępowania znalazło oparcie w przepisach art. 629 k.p.k. w związku z art. 627 k.p.k. Przepisy te stanowią, iż od oskarżonego w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone, sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Sąd zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60